

Вървишь, вървишь дни, недѣли — и наоколо ти само вода и небе. Отначало тази гледка прави много силно впечатление на душата. Гледашъ наоколо си и никжде не виждашъ край, не виждашъ предѣлъ — навсѣкжде, кждето и да погледнешъ, наоколо само безкрайно небе и безкрайно море. И тази безпредѣлностъ нѣкакъ особено настройва човѣшката душа: всички наши грижи и огорчения ни се струватъ тъй дребни, тъй нищожни . . .

Малко по малко това безъ свършекъ, неизмѣняемо еднообразие започва да омръзва и, най-после, човѣкъ, особно този, който не е свикналъ, започва да се измъчва. Очитъ се уморяватъ да гледатъ все едно и сжщо нѣщо, човѣшкиятъ погледъ неволно търси далече въ хоризонта нѣкаква точка, на която би могълъ да спре, да отпочине . . .

Най-после човѣка овладава най-силно нетърпение по-скоро, отново да види своята родна земя.

Казватъ, че мнозина следъ такъвъ дълъгъ пѣтъ, като видятъ пакъ земя, плачатъ отъ радостъ.

И сега ни се вижда твърде страшенъ такъвъ дълъгъ пѣтъ, сега, когато има такива грамадни, бързоходни параходи. А преди повече отъ 200 години любознателни хора не се страхували отъ такова плуване и то съ малки кораби съ платна, които, сравнени съ сегашнитъ пар ходи, ще изглеждатъ като джуджета. И при това тия смѣли хора се отправяли често пѣти въ земи, никому неизвестни, и плували по непознати морета-окаани. И при тѣзи опити, да откриватъ нови, непознати земи, колко отъ тѣхъ загинали, безъ да имъ се узнаятъ следитѣ ! . . .

Но мнозина сполучили да направятъ действително важни открития. И ако нѣмаше такива смѣли пѣтешественици, и досега не бихме познавали нашата земя, не бихме знаели нищо за много народи, които живѣятъ въ разни страни, не бихме знаели въобще какъвъ видъ има земята, на която живѣемъ.

Джемсъ Кукъ билъ единъ отъ тия смѣли откриватели на нови земи. Въ негово време нѣмало още параходи и пѣтешествията съ кораби съ платна ставали много бавно, защото тия кораби могли да се движатъ само тогава, когато имало благоприятенъ вѣтръ. Отъ Англия до Австралия могло да се стигне едва за половина година.

На Джемсъ Кукъ и още двама учени било поръчано отъ едно Лондонско учено дружество да направятъ наблюдения на звездитѣ надъ южното полукълбо. Тѣ направили тия наблюдения на единъ отъ безчисленитѣ австралийски острови. Следъ като направили тия наблюдения, потеглили съ малкия си корабъ „Ендибуръ“ обратно и ненадѣйно видѣли предъ себе си източния брѣгъ на Австралия.

Отначало брѣгътъ, който билъ предъ тѣхъ, билъ низкъ и пѣсчливъ, а после толкова стрѣменъ и скалистъ, че дълго време Кукъ не могълъ да намѣри удобно мѣсто, дето да спратъ парахода, за да слѣзатъ на сушата. Трѣбвало да обиколятъ източния брѣгъ на Австралия на разстояние повече отъ 4000 километра,